

Drie vrienden

Een oude Christen lag op sterven en zijn vriend kwam voor de laatste keer bij hem op bezoek. “Ik heb zojuist nog drie andere bezoekers gehad,” prevelde de stervende man zacht.

“Twee daarvan heb ik vaarwel gezegd, maar van de derde kan ik geen afscheid nemen. Die blijft altijd bij me.”

“Wie zijn dat dan?” vroeg de vriend verbaasd. “De eerste vriend was ‘Geloof’. Ik zei tegen hem: ‘Vaarwel geloof. Ik dank God voor je aanwezigheid vanaf de dag dat ik je leerde kennen. Maar in de plaats waar ik nu heen ga hoef ik niet langer op geloof te wandelen, want daar zal ik zien en heb ik geloof niet meer nodig.

De tweede vriend was ‘Hoop’. Ik zei: ‘Vaarwel hoop. Jij hebt mij zo goed bijgestaan in de donkerste uren van nood en strijd. Altijd stond je naast me en gaf je me kracht. Maar waar ik nu heen ga heb ik ook jou niet meer nodig, want hoop verandert in zekerheid. Daar komt alles tot bloei!’

En tenslotte kwam de liefde. ‘Liefde’, zo zei ik, ‘jij bent mijn dierbaarste vriend. Jij was de brug tussen mij en God en tussen mij en mijn naaste. Jij hebt mij altijd getroost en gesterkt op mijn reizen door dit leven en ook nu heb ik je nodig. Je moet met mij meekomen als ik mijn laatste tocht onderneem en door de hemelpoort de stad van God binnenga, want daar wordt de liefde vervolmaakt.

Nooit kan ik van jou afscheid nemen!”

Twee engelen

Er bestaat een oude legende van twee engelen die iedere dag uit de hemel afdalen naar de aarde en dan de hele dag bij de mensen rondgaan. De ene is de engel van verzoeken. De andere engel is de engel van dankzegging. Ze hebben allebei een mand bij zich. De mand van de engel van verzoeken is al gauw boordevol, want iedereen gooit er handenvol verzoeken in. De engel van dankzegging heeft aan het einde van de dag haast niets in zijn mand. Hooguit een of twee dankzeggingen.